

Üç Paket Makarna

— çınar · 06 Aralık 2016

Üç paket makarna

Çağrı merkezine gelen yüzlerce telefon nedeniyle kafası şişmişti. Mesai sonu merdivenlerden yalnız ve yavaş bir şekilde inerken, söz bombardımanından kurtulmuş beynine annesin anlattığı anısı geldi."Sevmedim, hiç sevmedim hatta nefret ettim kayınpederimden, Savaşta iki genç kıza nasıl tecavüz ettiğini büyük bir iştahla arkadaşlarına anlattığını duydum.İşte o gün üzüntümden kahroldum.Normal bir yaşamın içinde, iki genç kıza tecavüz etse, mutlaka cezalandırılır.Ne yazık ki; savaşta en kötü olaylar bile normal görülüyor. Kavgada bile edep vardır. Edepli bir insan nasıl tecavüz eder savaş esiri olan ; bir kadın bile olsa. İnsanlar o kadar zalim ki; "Hiç tanımadığı dedesinden nefret etmişti.Kızdı kendisine, bu yorgun beynim, neden bu kötü bilgiyi aklıma getirdi. İnsan aklını , özellikle hafızanın, insan hayatında ne kadar zor anlaşılabilir bir olay olduğuna da, bir türlü akıl erdirememişti.Olmayacak bir zamanda, olmayacak bir konu aklına geliyordu.Yorgun, bir şekilde işten çıkmışken, nerden geldi bu tecavüz olayı aklıma, başka bir şeyler düşünmeye çalıştı. İyi hiçbir şey aklına gelmiyordu.Bina kapısından dışarıya çıktığında yüzünü soğuk bir rüzgar yaladı.Atkısını boynuna doladı.Kış mevsiminin kıyafetlerini seviyordu.En azından aşırı kilolarını palto içince saklayabiliyordu.Son aylarda iğrenç, bir yağ fıçısına dönmüştü.Durakta çok beklemedi. Otobüse bindi.İnsanlar balık istifi gibiydi. Oturacak yer bulması da en azından şimdilik mümkün değildi...Tam bir saatlik yolu vardı.Koltuğa düşmemek için dayandı. Akşamın alaca karanlığında, şehrin ışıklarını seyretmeye başladı.Yoldaki son model arabalar içindeki, pahalı kıyafetler giyenlere baktı.Aynı hayatın içinde ve hatta aynı yolda, birbirlerinin farkında bile olmayan insanlar...Bu şehrin en yorucu tarafı buydu.Yaşam alanları arasındaki uçurum.Birileri hayatta kalabilmek için büyük bir, yaşam mücadelesi içindeyken,yanlarından geçtikleri hayat arasında bu kadar uçurum olması. Gerçekten çok acıydı.Bir koltuk boşalınca hemen oturdu.İçinde çok az para olan çantasını kucağına koydu.Ev kirası,doğal gaz, elektrik su faturaları, birde evine aldığı televizyon ve buzdolabının taksidi,Kolay değildi. İstanbul gibi bir şehirde tek başına yaşam savaşı vermek..Yetmiyordu parası.Annesi: " Ben babanızdan boşanıp, üç kız çocuğunu çalışarak büyüttüm.İş yerlerinde bir çok tacize uğradım.Mecburum çalışmaya, Durmadan iş değiştirdim.Artık ben elli yaşına geldim.Artık çalışmak istemiyorum.Artık beni siz bakın, hepiniz her ay bana para verin..."Dediğinde, haklıydı annesi.Babamdan şiddet görüyordu.Kaç kez babasının , annesini saçlarından tutup evin koridorda sürüklediğine şahit olmuştu.Annesi boşandıktan sonra geçim sıkıntıları başlamış olsa da, en azından huzurlu bir hayatları olmuştu.Bu ay annesine para göndermemişti, gönderememişti.Hesapta olmayan harçamalar çıkmıştı.Kendini bir an suçlu hissetti.Telefonunu eline aldı.En güvendiği arkadaşını aradı..Son zamanlarda, onunla arası da pek iyi değildi ama; başka para isteyecek arkadaşı yoktu.-Alo Sibel-Efendim Gülay- Ben şey diyecektim. Derken kelimeler boğazında düğümleniyordu. Ben anneme bu ay para veremedim. Hani sende varsa diyecektim ki...Tamam ..Dedi Sibel. "Bende sıkıntıdayım ama; o kadar para verebilirim.Daha önce aldığın paraları ödemedin, demedi.Diyemedi.Durumu ortadaydı zaten..Sibel, borç para bulunca rahatladı.Otobüsten inip markete gitti.Üç paket makarna aldı.Eve gidince bir paket

makarnayı pişirdi yedi."Tek mutlu olduğum zaman , makarna yediğim zamanlar, Umurumda bile değil kilolarım" diyerek kendi kendine güldü..